

González Lizondo vs Baldo i les “o” agudes actuals

written by Manel Joan | 22 d'abril de 2016

En motiu de la diada de Sant Jordi, l'escriptor cullerà **Manel Joan Arinyó**, ens ofereix un capítol inèdit del seu proper llibre, el dietari *Regal de Reis*. El fragment pertany a l'entrada corresponent a *Dimecres, 20 de gener de 2016*.

A pesar que fa un sol gairebé estiuenc, és recomanable eixir de casa amb paraigua, botes i impermeable per no quedar ben xop a causa de les llàgrimes de cocodril dels pareous de Compromís: no tindran grup propi al Congrés, ai dolor! A qui pretenen confondre amb tant de plany històric, però? Era obvi que seria així. De tota manera, haurien de ballar amb un peu: obtenir quatre diputats i dos senadors és un resultat històric per al valencianisme polític. Deixant de banda els alliberats de què disposaran i la morterada de bitllets que ingressaran tots els mesos, els quatre vots de la Cambra Baixa valdran per ventura el seu pes en or en més d'una sessió parlamentària. Qui sap si no seran decisius fins i tot per a la formació d'una majoria progressista amb capacitat per formar govern.

Contràriament, en el cas que Compromís haguera concorregut en solitari a les eleccions, quants diputats hauria tret? No ho sabrem mai, però jo crec que un; màxim, dos. No cap senador, per descomptat. I una dosi de frustració monstruosa.

Baldo ho va fer molt bé la legislatura anterior. Sovint notícia en molts diaris i telediaris, es donà a conèixer en tot l'estat en un temps rècord. Ara bé, estar sempre muntant el número cansa. De fet, entre cridar l'atenció amb fonament i fer gonzalolizondades hi ha una línia tan fràgil que corria ara i adés el perill de traspasar-la.

Quin un, don Vicente González Lizondo, més conegut com Naranjito, el Brotxa o Bocatorta. Un regal del cel per a

l'ensopida política valenciana de les darreries del segle XX.

Primer tinent d'alcalde de l'Ajuntament de València, diputat al parlament espanyol i fulminat per un infart quan era la segona autoritat política de casa nostra –president de les Corts-, els valencians no havíem tingut un polític amb tant de coratge i ganxo populista des de sant Vicent Ferrer, bo i exceptuant don Vicente Blasco Ibáñez, que provocava commocions socials amb el seu radicalisme republicà, anticlericalisme a ultrança i socialisme utòpic. Imbatible trinitat valentina! Amb el llop Cento, els quatre genets de l'apocalipsi.

Com que per aquella època jo ja havia arribat a la trista conclusió que, de polítics nefastos, n'hem patit, en patim i en patirem pels segles dels segles, no debades la ruqueria i el masoquisme de l'electorat són infinits, procurava prendre-m'ho a bones i mirava de veure el sentit positiu de la cosa.

Per exemple, la notorietat. Als grans mitjans estatals es va parlar més del País Valencià en el temps que aquest individu va ser diputat que no en totes les legislatures anteriors juntes. Per si no ho recordeu, us refrescaré la memòria. Començà la singladura madrilenya oferint una taronja al president del govern, acte que causà la hilaritat de ses senyories. En una altra ocasió va escopir un gargall que m'excusareu que no en faça més comentaris. (Bé, un: ell digué que era una pastilla. Atesa la seua poca credibilitat, però...) Es contava també que, un dia que Felipe González i ell pixaven de costat, començà a referir-li tants destrellats que el president va patir de cistitis durant una llarga temporada. Alhora, gat escaldat tem l'aigua tèbia, abandonà l'ús dels urinaris i es tancava dins l'excusat encara que haguera només de miccionar.

Una cosa no podia negar-se-li a Naranjito, dues fins i tot: els tenia ben posats i no tenia pèls a la llengua. Cal remarcar també el seu sentit de l'oportunitat: quina millor manera per obligar algú que t'escolte que agafar-lo pixant?!

(Perdoneu la bastor.)

Un diari de València feia mofa sovint sobre el seu esquifit grau d'intel·ligència. El basava, per exemple, en el fet que hagué de preguntar als seus assessors per què dimonis no valien el mateix preu les entrades al Palau de la Música quan hi havia música de cambra que quan n'hi havia de simfònica. Tot i així, tan bon punt li explicaren que no costava el mateix contractar una orquestra simfònica que un quartet de corda, diu que ho va entendre bastant bé. (Llegenda urbana o no, a molts pobles es parla de regidors de cultura que han manifestat que els abelliria molt saludar personalment Ausiàs Marc. I a mi, no et fot!)

A pesar de la broma constant que es feia de la seua incultura, jo opine que no devia ser nap-i-col del tot. Una altra cosa és que en fera el paper per motius electorals. No podia ser cap ruc des del moment que arribà a multimilionari partint gairebé de zero. També és de veres que alguns periodistes explicaven *off the record* històries inquietants sobre la gènesi i el desenvolupament fulgurants de la seua fortuna. Ara bé, com que no ho publicaren ni hi va haver cap denúncia, no en diré ni mu.

Lizondo, certament, va fer més mal que una pedregada en l'àrea de cultura. Com els seus predecessors i els seus successors, si fa no fa; amb tots els matisos que calga. Ell, si més no, no va ordenar que el precintaren els repetidors de TV3 al País Valencià ni va disposar que l'escola valenciana fóra quasi tota en espanyol.

A Lizondo els catalanistes el culpàvem de ser el principal causant de la nostra debacle nacional, i no era això. Hi participà amb ímpetu desaforat, és cert, però ajudat pels Lerma, Eduardos i Franciscos de torn. Salvant les distàncies, les "o" agudes actuals. Nacionalment almenys. Socialment, ja sé que no.

M'imagina que, si visquera ara –Déu ens en guard, que ressuscitara!-, faria fabricar els mànecs per a les brotxes de la seua empresa, El Greco, a la Xina. En la seua època, però, els nostres empresaris encara no xinejaven tan febrilment com ara i li les feien a Sant Pere de Torelló, Osona. Horror! Era un catalanista camuflat. És la invasió que no cessa.